Zbornik sudske prakse

RJEŠENJE PREDSJEDNIKA OPĆEG SUDA

15. prosinca 2015.*

„Privremena pravna zaštita – Tržišno natjecanje – Zabranjeni sporazumi – Prehrambena ambalaža za maloprodaju – Odluka kojom se izriču novčane kazne – Bankarska garancija – Zahtjev za suspenziju primjene – Fumus boni juris – Hitnost – Odvagivanje interesa“

U predmetu T-522/15 R,

CCPL – Consorzio Cooperative di Produzione e Lavoro SC, sa sjedištem u Reggiu Emiliji (Italija),

Coopbox group SpA, sa sjedištem u Reggiu Emiliji,

Poliemme Srl, sa sjedištem u Reggiu Emiliji,

Coopbox Hispania, SL, sa sjedištem u Lorci (Španjolska),

Coopbox Eastern s.r.o., sa sjedištem u Novém Mestu nad Váhom (Slovačka),

koji zastupaju S. Bariatti i E. Cucchiara, odvjetnici

tužitelji,

protiv

Europske komisije, koju su zastupali F. Jimeno Fernandez, A. Biolan i P. Rossi, zatim Jimeno Fernandez, Rossi i L. Malferrari, u svojstvu agenata,

tuženik,

povodom zahtjeva za suspenziju primjene Odluke Komisije C(2015) 4336 *final* od 24. lipnja 2015. o postupku primjene članka 101. UFEU-a i članka 53. Sporazuma o EGP-u (AT.39563 – Prehrambena ambalaža za maloprodaju), u dijelu u kojem se njome nalaže tužiteljima izdavanje bankarske garancije ili privremeno plaćanje iznosa izrečenih novčanih kazni kao uvjeta za izbjegavanje trenutačne naplate tog iznosa,

PREDSJEDNIK OPĆEG SUDA

donosi sljedeće

* Jezik postupka: talijanski

Rješenje [1]

Okolnosti spora

1 Ovaj predmet tiče se zabranjenih sporazuma u sektoru prehrambene ambalaže u košaricama od polistirena i polipropilena, proizvodima koji se koriste za pakiranje svježih namirnica poput, primjerice, mesa, peradi i ribe za maloprodaju. Zemljopisne zone pokrivene zabranjenim sporazumom bile su, osobito, Italija, Jugozapadna Europa i Središnja i Istočna Europa. Glavni ciljevi protutržišnih sporazuma bili su održavanje visokih cijena, koordinirano prevaljivanje povećanja cijena sirovina i održavanje *statusa quo* kada je riječ o povijesnoj raspodjeli kupaca i tržišta. Europska komisija prigovara tužiteljima, koncernu CCPL – Consorzio Cooperative di Produzione e Lavoro SC, Coopbox group SpA, Poliemme Srl, Coopbox Hispania, SL i Coopbox Eastern s.r.o. da su sudjelovali u tim zabranjenim sporazumima.

2 U svojoj odluci C(2015) 4336 *final* od 24. lipnja 2015. o postupku primjene članka 101. UFEU-a i članka 53. Sporazuma o EGP-u (AT.39563 – Prehrambena ambalaža za maloprodaju, u daljnjem tekstu: pobijana odluka), dostavljenoj 1. srpnja 2015., Komisija je pojasnila da su tužitelji članovi koncerna Coopbox, čije društvo majka kontrolira društva koja pripadaju odjelu prehrambene ambalaže koncerna CCPL za svježe namirnice, s time da je potonji konzorcij sastavljen od deset udruženja koja drže udjele u drugim društvima i posluju u mnogim različitim sektorima, kao što je prehrambena ambalaža za svježe namirnice preko Coopboxa, građevinski materijal, usluge poduzetnicima, energija i nekretnine. Prema mišljenju Komisije, društvo CCPL bilo je holding društvo koncerna CCPL. Tužiteljima su izrečene novčane kazne u ukupnom iznosu od 33 694 000 eura, od toga 22 137 000 eura za povredu počinjenu u Italiji, 10 955 000 eura za povredu počinjenu u Jugozapadnoj Europi i 602 000 eura za povredu počinjenu u Središnjoj i Istočnoj Europi.

3 Iznos tih novčanih kazni određen nakon dodjeljivanja, putem pokajničkog programa, smanjenja od 20% od iznosa novčane kazne koja je trebala biti izrečena tužiteljima za povredu počinjenu u Italiji i smanjenja od 30% od iznosa novčane kazne koja im je trebala biti izrečena za povrede počinjene u Jugozapadnoj Europi kao i u Središnjoj i Istočnoj Europi, što je predstavljalo smanjenje u iznosu od otprilike 14 milijuna eura, i to primjenom Obavijesti Komisije o oslobađanju od kazni i smanjenju kazni u slučajevima kartela (SL 2006., C 298, str. 17.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 4., str. 62.). Osim toga, Komisija je, na temelju stavka 35. svojih Smjernica o metodi za utvrđivanje kazni koje se propisuju u skladu s člankom 23. stavkom 2. točkom (a) Uredbe Vijeća (EZ) br. 1/2003 (SL 2006., C 210, str. 2.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 4., str. 58., u daljnjem tekstu: Smjernice iz 2006.) djelomično prihvatila zahtjev tužitelja u kojem oni ističu da nisu pridonijeli povredi te je smanjila za [*povjerljivo*] [2], što otprilike odgovara iznosu od [*povjerljivo*] eura, konačni iznos novčanih kazni koji im je bila dužna izreći.

4 Članak 2. pobijane odluke predviđa, u svojem posljednjem stavku, da se plaćanje novčanih kazni mora izvršiti u roku od tri mjeseca od dostave i da se po isteku tog roka automatski obračunavaju kamate po stopi koju primjenjuje Europska središnja banka (ESB) za svoje glavne operacije refinanciranja prvog dana mjeseca u kojem je odluka donesena, uvećane za 3,5 postotna boda. Ako sankcionirano društvo podnese pravno sredstvo, ono može novčanu kaznu podmiriti bilo izdavanjem bankarske garancije bilo privremenim plaćanjem novčanih kazni.

5 S tim u vezi, dopis kojim se dostavlja pobijana odluka pojašnjava da će Komisija po isteku roka plaćanja pristupiti naplati tražbine, na koju će se *ex lege* obračunavati kamate od sljedećeg dana nakon navedenog isteka do dana stvarnog plaćanja, uključujući i taj dan. Kamate se računaju po osnovnoj stopi od 0,05%, uvećanoj za 3,5 boda, dakle po stopi od 3,55%. Ako se podnosi tužba, tužitelji moraju

1 — Prenesene su samo one točke rješenja za koje Opći sud smatra da ih je korisno objaviti.

2 — Povjerljivi podaci su izostavljeni.

osigurati podmirenje novčane kazne prije isteka roka, bilo izdavanjem bankarske garancije koju prihvaća Komisijino računovodstvo bilo privremenim plaćanjem novčanih kazni. U slučaju izdavanja bankarske garancije, iznos novčane kazne generira kamate po stopi od 1,55%. Sva zakašnjenja u plaćanju ili izdavanju bankarske garancije dovode do naplate zateznih kamata koje se računaju po navedenoj osnovnoj stopi, uvećanoj za 3,5 postotna boda.

Postupak i zahtjevi stranaka

6 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 10. rujna 2015. tužitelji su pokrenuli postupak kojim traže ukidanje novčanih kazni koje su im izrečene pobijanom odlukom ili, podredno, smanjenje njihova iznosa. U potporu svojem zahtjevu oni osobito navode povredu načela proporcionalnosti i primjerenosti prilikom određivanja iznosa izrečenih novčanih kazni.

7 Zasebnim aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 29. rujna 2015. tužitelji su podnijeli ovaj zahtjev za privremenu pravnu zaštitu, u kojem od predsjednika Općeg suda u bitnome zahtijevaju da:

— suspendira primjenu pobijane odluke u dijelu u kojem im se njome nalaže izdavanje bankarske garancije ili privremeno plaćanje iznosa izrečenih novčanih kazni kao uvjeta za izbjegavanje trenutačne naplate tog iznosa;

— naloži Komisiji snošenje troškova.

8 Komisija je u svojim očitovanjima podnesenima tajništvu Općeg suda 15. listopada 2015. od predsjednika Općeg suda zahtijevala da:

— odbije zahtjev za privremenu pravnu zaštitu;

— naloži tužiteljima snošenje troškova.

9 Tužitelji su na očitovanja Komisije odgovorili podneskom od 28. listopada 2015. Komisija je zauzela stajalište o tome u podnesku od 6. studenoga 2015., nakon kojeg je uslijedila razmjena pismena od 18., 23. i 30. studenoga kao i od 3. prosinca 2015.

Pravo

Općenita razmatranja [omissis]

14 U okolnostima predmetnog slučaja valja ponajprije ispitati je li uvjet koji se odnosi na *fumus boni juris* ispunjen. Kada je riječ o točnom dosegu tog ispitivanja, čini se da, s obzirom na članak 2. pobijane odluke i na dopis kojim se dostavlja ova odluka (vidjeti točke 4. i 5. ovog rješenja), zahtjev za privremenu pravnu zaštitu ne može imati drugi koristan cilj osim ishođenja oslobođenja od obveze izdavanja bankarske garancije, što je manje otegotno rješenje nego što je privremeno plaćanje izrečenih novčanih kazni, kao nužnog uvjeta za izbjegavanje njihove trenutne naplate od strane Komisije (vidjeti, u tom smislu, rješenje od 29. listopada 2009., Novácke chemické závody/Komisija, T-352/09 R, EU:T:2009:422, t. 19. i navedenu sudsku praksu).

Fumus boni juris [omissis]

16 U konkretnom slučaju, u prilog dijelu tužbenog zahtjeva podredno istaknutog u okviru glavnog postupka i kojim se traži smanjenje iznosa novčanih kazni koje su im izrečene, tužitelji Komisiji osobito prigovaraju da nije u dovoljnoj mjeri uzela u obzir nepostojanje sposobnosti plaćanja koncerna

CCPL, čiji su oni članovi. Komisija je, unatoč tome što je priznala da se taj koncern nalazi u dramatičnoj financijskoj krizi, odbila tužiteljima značajnije smanjiti iznos izrečenih novčanih kazni, što bi im moglo osigurati gospodarski opstanak.

17 Tužitelji podsjećaju da koncern CCPL prolazi trenutno kroz vrlo tešku financijsku krizu, zbog čega je izradio plan restrukturiranja, o čijem je sadržaju Komisija obaviještena tijekom upravnog postupka. Bitan element plana je racionalizacija portfelja udjela, uključujući prijenos udjela u sektorima različitima od sektora prehrambene ambalaže. U skladu s tim planom CCPL je 8. kolovoza 2014. zaključio sporazum o mirovanju (*standstill*) s bankama vjerovnicima, s ograničenim važenjem do 30. lipnja 2015., a čiji predmet je bio moratorij na povrat vlasničkih udjela kao i na obvezu neopozivanja dodijeljenih kredita. Taj sporazum o mirovanju imao je za cilj omogućiti im obavljanje njihovih aktivnosti oko provedbe i finalizacije plana restrukturiranja. Prema mišljenju tužitelja, prihodi od predviđenih prijenosa nisu dovoljni za povrat svih dugovanja bankama koncerna CCPL u visini od [*povjerljivo*] eura s obzirom na to da o dugovanjima treba ponovno pregovarati s bankama vjerovnicima, da ih treba refinancirati i vratiti i nakon roka važenja plana restrukturiranja. Budući da plan restrukturiranja banke vjerovnici nisu još uvijek odobrile, tužitelji smatraju da koncern CCPL ne raspolaže financijskim sredstvima koja premašuju navedeni plan za podmirenje novčanih kazni izrečenih pobijanom odlukom.

18 Tužitelji naglašavaju da Komisija sama priznaje, u Prilogu IV. pobijanoj odluci i primjenom stavka 35. Smjernica iz 2006. (vidjeti točku 3. ovog rješenja), opasnost da će završiti u prisilnoj likvidaciji. Prema tome, potpuno je neshvatljivo kako je Komisija mogla procijeniti da su oni u stanju podmiriti prije 1. listopada 2015. novčane kazne u ukupnom iznosu većem od 33 milijuna eura, tim više što za to nisu raspolagali nijednim izvorom financiranja koje Komisija navodi u Prilogu IV. pobijanoj odluci.

19 Naime, s obzirom na to da Komisija prigovara Coopboxu činjenicu da plan restrukturiranja predviđa prihod u visini od [*povjerljivo*] eura, ali za plaćanje izrečenih novčanih kazni predviđa sredstva samo u visini od [*povjerljivo*] eura, s time da je Coopbox za tu svrhu predvidio [*povjerljivo*] eura u proračunu za 2013., tužitelji naglašavaju da određivanje rezerve od [*povjerljivo*] eura uopće ne znači, samo za sebe, da su na dan donošenja pobijane odluke imali dovoljno sredstava nužnih za podmirivanje eventualne sankcije. Oni ponavljaju da su jedina sredstva koja koncern CCPL može imati na raspolaganju ona nastala na temelju izvršenja plana restrukturiranja. Međutim, taj plan nisu još odobrile banke vjerovnici. U svakom slučaju, prihodi od predviđenih prijenosa udjela nisu dovoljni za povrat dugovanja bankama u visini od [*povjerljivo*] eura.

20 Nadalje, tužitelji nisu ti koji su „odabrali“ da za plaćanje novčanih kazni namijene samo iznos od [*povjerljivo*] eura, nego je ovdje bila riječ o pragu održivosti koji su banke vjerovnici odredile u planu restrukturiranja. Naime, te banke su pristale prihvatiti plan pod jedinim uvjetom da visina sankcije ne prelazi gornju granicu od [*povjerljivo*] eura. Tužitelji, sa svoje strane, nisu imali drugog izbora kako bi izbjegli stečaj nego da prihvate plan pod uvjetima koje su *de facto* nametnule banke vjerovnici.

21 Budući da Komisija smatra da bi koncern CCPL mogao namaknuti dodatna sredstva izvan navedenog plana, među ostalim i prodajom manjinskih financijskih udjela, kao što su oni u društvima Refincoop SpA, Erzelli Energia Srl, Smec Srl, Sagif SpA i Athenia Net Srl ili zahvaljujući eventualnoj financijskoj potpori svojih članova, kao što su zadruge CMB SC ili CCFS SC, tužitelji tvrde, s jedne strane, da bi činjenica da je njihov koncern prihode od prodaje udjela namijenio za plaćanje novčanih kazni, a ne za povrat svojih dugovanja, doveo do njegove prisilne likvidacije. Prema tome, pod pretpostavkom da bi prodaja tih udjela donijela prihod, on bi se trebao koristiti ponajprije za povrat dugovanja. S druge strane, [*povjerljivo*].

[omissis]

26 Što se tiče mogućnosti ostvarivanja dodatnih sredstava putem eventualne financijske potpore članova CCPL-a, tužitelji podsjećaju da se četiri zadruge koje su članovi CCPL-a, Coopsette SC, Unieco SC, Open Co SC i CEAP SC, nalaze u kritičnoj financijskoj situaciji. Kada je riječ o drugima, među ostalim, o zadrugama CMB i CCFS, oni ističu, s jedne strane, da CMB drži manje od 20% udjela u CCPL-u i da je taj udjel čisto institucionalan. Naime, CCPL je bio konzorcij zadruga prvog reda, a njegov glavni cilj sastojao se od olakšavanja uzajamnih ciljeva njegovih članova. Stoga je teško identificirati konkretan gospodarski ili industrijski interes CMB-a koji bi opravdao njegovo financijsko postupanje u potporu CCPL-u. S druge strane, unutarnje odredbe koje uređuju financijske aktivnosti CCFS-a određuju najviše granice izloženosti za svakog člana, odnosno šestinu neto vrijednosti imovine prema zadnjeodobrenoj bilanci, kako bi se izbjegle veće koncentracije rizika u jednom društvu. Međutim, uzevši u obzir drastično smanjenje neto vrijednosti imovine CCPL-a, uslijed njegovih gubitaka u 2013. i u 2014., bilo je isključeno da CCFS odobri njegov zahtjev za kreditom.

[omissis]

32 U tom pogledu, valja ponajprije istaknuti da općenita i načelna argumentacija kojom Komisija tvrdi da nije dužna, prilikom određivanja iznosa novčane kazne, voditi računa o financijskoj situaciji neuspješnog predmetnog poduzetnika kako ne bi poduzetnicima koji su najmanje prilagođeni tržišnim uvjetima dala neopravdanu konkurentsku prednost, nije relevantna u ovom kontekstu. Naime, nije sporno da je Komisija stvarno uzela u obzir, u Prilogu IV. pobijane odluke i primjenom stavka 35. Smjernica iz 2006., nezavidnu financijsku situaciju tužitelja.

33 Tako je Komisija u navedenom Prilogu procijenila da [*povjerljivo*]. Prema mišljenju Komisije, [*povjerljivo*] ta situacija do koje je uglavnom došlo zbog [*povjerljivo*], što je značajno utjecalo na zaduženost Coopboxa, [*povjerljivo*]. Nadalje, prema mišljenju Komisije, ništa u trenutnoj situaciji Coopboxa ne upućuje na zaključak da postoji [*povjerljivo*]. Komisija stoga vidi [*povjerljivo*].

34 U predmetnom slučaju nije dakle riječ o donošenju odluke o načelnim pitanjima, kakva je rješavala Komisija, nego o ispitivanju je li ona, kada je odobrila samo smanjenje iznosa novčane kazne od [*povjerljivo*] kako bi uzela u obzir nepostojanje sposobnosti plaćanja „Coopboxa“, uzela u dovoljnoj mjeri u obzir financijsku krizu kroz koju je prolazio koncern CCPL na dan donošenja pobijane odluke. U tom kontekstu, postoji više elemenata koji navode na zaključak da je Komisija doista podcijenila, u pobijanoj odluci, težinu nezavidne financijske situacije tužitelja koju je trebalo staviti u kontekst koncerna CCPL kojem oni pripadaju.

35 Stoga, kao prvo, dodjeljivanjem „Coopboxu“ smanjenja iznosa novčane kazne od samo [*povjerljivo*], Komisija je očito pogrešno procijenila pravu vrijednost financijske snage koncerna CCPL. S tim u vezi, valja istaknuti da su stranke, u okviru ovog postupka za privremenu pravnu zaštitu, suglasne o činjenici, koju potvrđuju i dokazi iz spisa, da koncern CCPL prolazi kroz financijsku krizu zbog koje je bila nužna izrada plana restrukturiranja, koji je u svojoj početnoj verziji iz 2014. bio povezan sa sporazumom o mirovanju s bankama vjerovnicima koncerna i koji je ažuriran u travnju 2015. Bitni elementi plana sastojali su se od restrukturiranja dugovanja koncerna CCPL i od prijenosa udjela u određenim društvima, pri čemu su prihodi od tih prijenosa bili namijenjeni oživljavanju gospodarskih aktivnosti koncerna omogućujući mu povrat njegovih dugovanja bankama.

36 Tužitelji inzistiraju, čemu Komisija nije s uspjehom ni proturječila, na nužnosti učinkovite provedbe plana restrukturiranja, koja se čini odlučujućom za financijski opstanak koncerna, s time da je njegova već ionako nestabilna situacija otežana uslijed okolnosti da navedeni plan nisu još konačno odobrile banke vjerovnici, i to upravo zbog značajne visine, prema mišljenju navedenih banaka, novčanih kazni izrečenih tužiteljima. U tom kontekstu, iako je Komisija izrazila određenu sumnju u tom pogledu, ne čini se da je iznenađujuće, *prima facie*, to što te banke pokušavaju nametnuti koncernu CCPL da prvo podmiri tražbine koje banke imaju prema njemu, nastale prije donošenja pobijane odluke, predviđajući – u okviru plana koji je također izrađen prije te odluke – samo podredno plaćanje buduće sankcije. Što se tiče činjenice da je u tu svrhu predviđen iznos od samo [*povjerljivo*] eura, čini se da on odražava

neizvjestan karakter prihoda koji se očekuju od restrukturiranja koncerna, osobito od prodaje imovine, a za koje banke sumnjaju – i to ne bez razloga – da bi mogli biti nedostatni čak i za naplatu njihovih tražbina, koje imaju prioritet.

[omissis]

39 Kao treće, čini se da Komisija, tvrdeći da su tužitelji mogli podmiriti izrečene novčane kazne koristeći sredstva određenih zadruga dioničara CCPL-a, među ostalim CMB-a i CCFS-a, ne poznaje društvenu strukturu koncerna CCPL. Naime, suprotno gospodarskom koncernu kojim, u okviru integrirane vertikalne organizacije, upravlja društvo majka koje utvrđuje gospodarsku strategiju kao i zajedničke interese svih članica koncerna, što ima za posljedicu uzajamnu financijsku odgovornost, zadrugari koji čine zadrugu zadržavaju općenito veću gospodarsku i financijsku neovisnost. Utemeljena na načelu suradnje, zadruga ima za cilj samo služiti interesima svojih zadrugara, osobito pružanjem usluga, organiziranjem centralizirane prodaje njihovih proizvoda, obavljanjem zajedničke kupnje sirovina ili osiguravanjem mogućnosti za rad. Iz toga slijedi da zadrugar ima objektivno samo vrlo ograničen cilj pružiti financijsku potporu drugom zadrugaru unutar iste zadruge. Što se tiče interesa zadrugara da osigura financijski opstanak „svoje“ zadruge u slučaju kada joj prijeti prisilna likvidacija, on će također biti ograničen jer će ovisiti o konkretnim prednostima koje zadrugar uživa iz svojeg članstva, mogućnostima pristupanja drugoj zadruzi, koja, ovisno o okolnostima, može biti novostvorena u slučaju nestanka stare zadruge, kao i o troškovima takvog novog pristupanja.

40 To isto, uglavnom, vrijedi i za strukturu koncerna CCPL, za koju tužitelji ističu da je načelno riječ o konzorciju zadruga prvog reda, čemu Komisija nije ni proturječila, čiji je glavni cilj olakšavanje ostvarivanja uzajamnih ciljeva zadruga njegovih članova, osobito CMB-a, čiji su udjeli čisto institucionalni. Iz toga se može zaključiti da CMB – suočen s izborom da ili koristi svoja očito značajna sredstva (vidjeti točku 28. ovog rješenja) kako bi podupro strukturu vrlo zadužene zadruge koja je zbog izrečenih novčanih kazni izložena riziku pokretanja prisilne likvidacije ili da ulaže, ako je potrebno, u novu zadružnu strukturu –nema objektivni interes da se upusti u davanje holding društvu CCPL ili sestrinskim zadrugama velike financijske potpore. Taj je interes, iz istih razloga, minimalan za financijsku zadrugu CCFS, čija je aktivnost k tome podvrgnuta strogim bankarskim pravilima i koja je već najvažniji bankarski vjerovnik koncerna CCPL, pri čemu se mora precizirati da se, na temelju njegova unutarnjeg ustrojstva, njegova tražbina morala pokriti odgovarajućim garancijama. Međutim, zbog svoje teške financijske situacije čini se da taj CCPL nije mogao izdati CCFS-u dodatne garancije, što se čini da isključuje, *prima facie*, svaku razumnu mogućnost podmirivanja od strane CCFS-a novčanih kazni izrečenih u pobijanoj odluci.

41 Stoga argumentacija tužitelja kojom nastoje dokazati da je Komisija podcijenila neuspješnu financijsku situaciju koncerna CCPL ne čini se, na prvi pogled, lišena ozbiljne osnove. U svakom slučaju, sudac privremene pravne zaštite može samo utvrditi da ocjena istaknutih elemenata zahtijeva produbljeno ispitivanje koje treba izvršiti sudac koji odlučuje o meritumu u okviru glavnog postupka. Prema tome, postoji *fumus boni juris* kada je riječ o dodjeljivanju tužiteljima puno znatnijeg smanjenja iznosa izrečenih novčanih kazni od onog koji je dodijelila Komisija u pobijanoj odluci.

42 Valja pridodati da, u skladu s člankom 261. UFEU-a i člankom 31. Uredbe Vijeća (EZ) br. 1/2003 od 16. prosinca 2002. o provedbi pravila o tržišnom natjecanju koja su propisana člancima [101. UFEU-a] i [102. UFEU-a] (SL 2003., L 1, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 1., str. 165.), Sud ima neograničenu nadležnost u nadzoru odluka Komisije kojima ista izriče novčane kazne ili periodične penale. U predmetnom slučaju, postoji dostatna vjerojatnost da Opći sud, korištenjem te nadležnosti kada odlučuje o tužbi u glavnom postupku, k tome još i smanji iznos novčanih kazni izrečenih tužiteljima (vidjeti u tom smislu rješenje od 13. travnja 2011., Westfälische Drahtindustrie i dr./Komisija, T-393/10 R, Zb., EU:T:2011:178, t. 60.). Naime, sudac koji odlučuje u okviru izvršavanja neograničene nadležnosti, prilikom izvršavanja svoje ovlasti preinačavanja, može voditi računa o pravnoj i činjeničnoj situaciji kakva je na dan donošenja odluke (vidjeti u tom smislu presude od 6. ožujka 1974., Istituto Chemioterapico Italiano i Commercial Solvents/Komisija, 6/73 i

7/73, Zb., EU:C:1974:18, t. 51. i 52.; od 14. srpnja 1995., CB/Komisija, T-275/94, Zb., EU:T:1995:141, t. 61. i od 5. listopada 2011., Romana Tabacchi/Komisija, T-11/06, Zb., EU:T:2011:560, t. 282. do 285.). Međutim, u točkama 3. i 42. njihova podneska od 28. listopada 2015. tužitelji naglašavaju, čemu Komisija nije s uspjehom ni proturječila, da se gospodarska i financijska situacija koncerna CCPL, osobito ona zadruga Coopsette i Open, dodatno pogoršala tijekom trećeg tromjesečja 2015. u odnosu na onu koja je uzeta u obzir u pobijanoj odluci.

43 Nakon ispitivanja *fumus boni juris* sudac privremene pravne zaštite smatra, stoga, da postoji, *prima facie*, poprilično velika vjerojatnost da će sudac koji odlučuje o meritumu dodijeliti tužiteljima značajno smanjenje iznosa novčanih kazni koje je Komisija izrekla u pobijanoj odluci.

Hitnost [omissis]

48 Kao što proizlazi iz članka 2. pobijane odluke i iz dopisa kojim je ta odluka dostavljena (vidjeti točke 4. i 5. ovog rješenja), Komisija je odobrila tužiteljima dostavu bankarske garancije koja bi im omogućila privremeno oslobođenje od obveze plaćanja izrečenih novčanih kazni, pri čemu zahtijevane iznose ne bi bili dužni platiti na dan dospjelosti.

49 S tim u vezi, valja podsjetiti da, s obzirom na to da mogućnost zahtijevanja dostave bankarske garancije predstavlja općenit i razuman način postupanja Komisije, tužitelji mogu biti oslobođeni obveze dostave takve garancije kao uvjeta za izbjegavanje trenutačne naplate izrečenih novčanih kazni samo u iznimnim okolnostima [vidjeti u tom smislu rješenja od 23. ožujka 2001., FEG/Komisija, C-7/01 P(R), Zb., EU:C:2001:183, t. 44. i navedenu sudsku praksu, i Fapricela/Komisija, t. 46. *supra*, EU:T:2011:395, t. 22. i navedenu sudsku praksu].

50 Kako bi utvrdili postojanje takvih iznimnih okolnosti, tužitelji moraju, u načelu, podnijeti dokaz da im je ili objektivno nemoguće pribaviti bankarsku garanciju ili da bi njezino izdavanje ugrozilo njihovo postojanje (vidjeti u tom smislu rješenja Westfälische Drahtindustrie i dr./Komisija, t. 42. *supra*, EU:T:2011:178, t. 23. i navedenu sudsku praksu, i Fapricela/Komisija, t. 46. *supra*, EU:T:2011:395, t. 23. i navedenu sudsku praksu).

51 Te dvije iznimne okolnosti su alternativne, a ne kumulativne. Prema tome, ako tužitelji mogu utvrditi, u dovoljnoj mjeri, da im je objektivno nemoguće pribaviti bankarsku garanciju za izrečene novčane kazne, valja, u skladu sa sudskom praksom navedenom u prethodnoj točki, priznati hitnost zahtjeva za suspenziju primjene.

[omissis]

56 U predmetnom slučaju, iz spisa proizlazi da se koncern CCPL u srpnju 2015. obratio trinaest financijskih ustanova – Unicredit, Intesa SanPaolo, Monte dei Paschi di Siena, Banca Nazionale del Lavoro, Unipol Banca, Banca Popolare di Milano, Banco Popolare, BPER, Cariparma, Carige, CCFS, Coopfond i Carisbo – s ciljem dobivanja bankarske garancije kojom bi se pokrile novčane kazne koje su izrečene tužiteljima u pobijanoj odluci. Ti su svi zahtjevi za garancijom bili odbijeni.

[omissis]

61 Na temelju dokumenata valja utvrditi da je velika većina financijskih ustanova od kojih je zatraženo izdavanje bankarske garancije opravdala svoje odbijanje iznošenjem detaljnih argumenata vezanih uz nesigurnu gospodarsku i financijsku situaciju koncerna CCPL koja im ne dopušta izdavanje zatražene bankarske garancije. One su se, osobito, oslanjale na računovodstvene dokumente o imovini i financijski relevantne dokumente koncerna CCPL, na plan izrađen s ciljem restrukturiranja tog koncerna i na visinu izrečenih novčanih kazni.

62 Što se tiče konteksta zahtjeva za odgovarajuću bankarsku garanciju, iz spisa proizlazi da je početkom srpnja 2015. društvo za strateško savjetovanje koje predstavlja koncern CCPL kontaktiralo putem elektroničke pošte financijske ustanove od kojih je zatraženo izdavanje bankarske garancije, među kojima banke vjerovnika koncerna CCPL, kao i više odvjetnika. Tom prilikom navedeno društvo im je podnijelo dokument koji sadržava „pretpostavke alternativnih scenarija“ za koncern i u kojem su identificirana dva alternativna smjera: ili podnošenje tužbe protiv pobijane odluke, uključujući izdavanje bankarske garancije i zaključenje sporazuma o restrukturiranju dugovanja koncerna kojim se nastoji izbjeći stečaj ili otvaranje postupka likvidacije. Taj dokument je, osobito, iznio prednosti restrukturiranja s izdavanjem bankarske garancije, što se tiče vrijednosti likvidacije imovine i podmirivanja tražbina, u odnosu na zaključenje predstečajne nagodbe. U tom kontekstu, izneseni su načini podjele udjela u bankarskoj garanciji između banaka na način da osam banaka, među kojima i banke vjerovnici, izda djelomične garancije čiji pojedinačni iznosi odgovaraju potraživanju banaka prema koncernu.

63 S obzirom na sve prethodno izneseno, sudac privremene pravne zaštite ne vidi razuman razlog za sumnju da je dokument koji je upravo naveden – koji Komisija kvalificira kao običan pripremni dokument za raspravu s bankama vjerovnicima – doista bio jedan od elemenata na kojima su financijske ustanove od kojih je zatraženo izdavanje bankarske garancije temeljile svoje odbijanje za dodjelu zatražene bankarske garancije. To odbijanje se stoga također odnosilo i na djelomične garancije.

64 Iz toga slijedi da su se tužitelji, kao članovi koncerna CCPL, potrudili na vrijeme i ozbiljno da dobiju bankarsku garanciju koja pokriva novčane kazne koje su im izrečene. Ti napori su ostali bezuspješni jer su kontaktirane financijske ustanove odbile zahtjeve za garanciju nakon što su dubinski ispitale gospodarsku i financijsku situaciju koncerna CCPL, kao što na to ukazuju i gotovo svi njihovi dopisi o odbijanju, koji dokazuju da su te ustanove bile savršeno upoznate sa situacijom cijelog koncerna. U tim okolnostima, nije važno što je jedino društvo Unipol Banca svoje odbijanje opravdalo lapidarnim isticanjem „provođenja dubinske ocjene zahtjeva“.

[omissis]

66 Tužitelji su-nakon što im je ukupno dvanaest financijskih ustanova odbilo bankarsku garanciju, a što su one obrazložile razlozima iznesenima u ovom rješenju-u dovoljnoj mjeri dokazali da im je bilo praktično nemoguće dobiti tu garanciju, tim više što je sudska praksa, u usporedivim situacijama, već dva ili tri odbijanja proglasila dovoljnima (rješenja od 13. srpnja 2006., Romana Tabacchi/Komisija, T-11/06 R, Zb., EU:T:2006:217, t. 102. i 103., i 1. garantovaná/Komisija, t. 44. *supra*, EU:T:2006:217.).

67 Nijedan od argumenata koje je istaknula Komisija kako bi dovela u pitanje ovaj zaključak ne može se prihvatiti.

68 Kao prvo, Komisija prigovara tužiteljima da nisu u dovoljnoj mjeri iskoristili sredstva koncerna CCPL, obraćajući se dioničkim zadrugama CCPL-a, osobito CMB-u ili CCFS-u koji svaki drže 19,42% njegova kapitala i koji raspolažu dovoljnim sredstvima (vidjeti točku 28. ovog rješenja), kako bi dobili financijsku potporu koja može poslužiti kao podloga eventualnim bankarskim garancijama.

69 S tim u vezi, valja podsjetiti da uzimanje u obzir snage koncerna kojem pripada stranka koja zahtijeva određivanje privremenih mjera počiva na ideji da objektivni interes te stranke nije autonoman u odnosu na objektivne interese osoba koje je kontroliraju ili koje su članovi istog koncerna, pri čemu se precizira da se taj pristup primjenjuje, uzevši u obzir strukturu dioničara koncerna, čak i na manjinske dioničare koji drže 50, 40, odnosno 30% kapitala predmetnog društva (vidjeti u tom smislu rješenja Westfälische Drahtindustrie i dr./Komisija, t. 42. *supra*, EU:T:2011:178, t. 38.; od 21. lipnja 2011., MB System/Komisija, T-209/11 R, EU:T:2011:297, t. 35., i od 26. rujna 2013., Tilly-Sabco/Komisija, T-397/13 R, EU:T:2013:502, t. 41.).

70 Međutim, kao što je i izneseno u točkama 39. i 40. ovog rješenja, ne postoji dovoljno velika usklađenost interesa unutar koncerna CCPL, osobito između zadruga CMB i CCFS s jedne strane i tužitelja, holding društva i sestrinskih zadruga s druge strane. Prema tome, koncept koncerna, kako je i opisan u točki 69. ovog rješenja, ne može se primijeniti kada je riječ o zadrugama, tako da se u ovom kontekstu ne mogu uzeti u obzir financijska sredstva CMB-a i CCFS-a. U tim okolnostima, nije nužno utvrditi može li se manjinski udjel u kapitalu od samo 19,42% smatrati dovoljnim da bi se primijenio koncept koncerna.

[omissis]

75 Iz svega prethodno iznesenog proizlazi da su tužitelji u dovoljnoj mjeri dokazali hitnost privremene mjere čije donošenje zahtijevaju.

Odvagivanje interesa [omissis]

77 U predmetnom slučaju tužitelji su dokazali ne samo hitnost privremenih mjera čije donošenje zahtijevaju-podnošenjem dokaza da im je objektivno bilo nemoguće dobiti bankarsku garanciju kojom bi pokrili svoje novčane kazne-nego također i *fumus boni juris* svojega podrednog zahtjeva kojim traže smanjenje iznosa tih novčanih kazni. Treba stoga priznati da su imali legitimni interes za suspenziju provedbe obveze koja im je nametnuta u smislu dobivanja bankarske garancije za te novčane kazne (vidjeti u tom smislu rješenje Westfälische Drahtindustrie i dr./Komisija, t. 42. *supra*, EU:T:2011:178, t. 63.). Kada ne bi bilo udovoljeno njihovu zahtjevu za donošenje privremenih mjera, Komisija bi, naime, mogla provesti trenutačnu naplatu novčanih kazni, što bi dovelo, prema svemu sudeći, do prisilne likvidacije tužitelja, vezano uz koju je Komisija sama u Prilogu IV. pobijane odluke istaknula da je treba izbjeći. Osim toga, nije sporno da koncern CCPL trenutno zapošljava 822 zaposlenika, od kojih 647 u sektoru prehrambene ambalaže za svježe namirnice. Stoga bi se u slučaju prisilne likvidacije razina nezaposlenosti povećala, što je Komisija osim toga izričito i priznala u Prilogu IV. pobijane odluke.

78 Budući da se Komisija poziva na javni interes očuvanja učinkovitosti pravila o tržišnom natjecanju Europske unije i na odvraćajući učinak novčanih kazni koje izriče, treba utvrditi da taj interes nije protivan načelu smanjenja, čak i značajnog, iznosa novčanih kazni koje izriče. Naime, kao što i proizlazi iz stavka 35. Smjernica iz 2006., Komisija izričito zadržava pravo na dodjeljivanje smanjenja novčanih kazni kako bi vodila računa o nepostojanju mogućnosti sposobnosti plaćanja predmetnih poduzetnika. Pravo dodjeljivanja oslobađanja od obveze dostave bankarske garancije se stoga ne može oduzeti sucu privremene pravne zaštite, koji će biti pozvan pronaći, za vrijeme trajanja glavnog postupka, ravnotežu između odvraćajućeg učinka izrečene novčane kazne i financijske situacije sankcioniranog poduzetnika.

[omissis]

80 Iz svega što prethodi proizlazi da, s obzirom na posebne okolnosti koje karakteriziraju činjeničnu i pravnu situaciju tužitelja, osobito njihovu objektivnu nemogućnost da u ovom trenutku pribave bankarsku garanciju kojom bi se podmirile izrečene novčane kazne, njihovim interesima treba dati prednost u odnosu na interese na koje se poziva Komisija.

81 Međutim, valja primijetiti, s jedne strane, da je *fumus boni juris* priznat samo za podredni tužbeni zahtjev kojim se traži smanjenje iznosa izrečenih novčanih kazni i, s druge strane, da su tužitelji, u svojim podnescima od 28. listopada, kao i od 18. i 30. studenoga 2015., istaknuli da su spremni poduzeti korake za obročno plaćanje novčanih kazni. U tom pogledu, oni su podsjetili da plan restrukturiranja koncerna CCPL – koji je podvrgnut odobrenju banaka vjerovnika – za sada dopušta da se na ime plaćanja novčanih kazni isplati iznos od [*povjerljivo*] eura. Osim toga, oni su izjavili da

također mogu – pod uvjetom da to iste banke odobre – za njihovo plaćanje namijeniti moguće prihode koji mogu dosegnuti iznos od [*povjerljivo*] eura, ili više, što bi se podmirilo od predviđenog prijenosa udjela u društvima Refincoop, Erzelli Energia i Smec.

82 U svojem podnesku od 30. studenoga 2015. tužitelji dodaju da, s obzirom na to da će se udjeli u društvima Refincoop, Erzelli Energia i Smec prenijeti, jedina aktiva kojom će oni raspolagati je udio u [*povjerljivo*]. Kako bi se Komisija suzdržala od izvršavanja pobijane presude u dijelu u kojem se na njih odnosi i kako bi podmirili cjelokupni iznos izrečenih novčanih kazni, tužitelji predviđaju trećima prenijeti [*povjerljivo*], čija bilančna vrijednost iznosi više od [*povjerljivo*] eura. U tom slučaju, nemoguće je predvidjeti dan prijenosa i rok u kojem se prihodi od toga mogu iskoristiti za plaćanje novčanih kazni. Osim toga, mogućnost da tužitelji prenesu [*povjerljivo*] podvrgnuta je odobrenju banaka vjerovnika.

[omissis]

85 U tim okolnostima, kako bi se vodilo računa o financijskim interesima Unije, kao i o odvraćajućem učinku izrečenih novčanih kazni, traženo oslobođenje valja dodijeliti pod uvjetom da tužitelji:

— svaka tri mjeseca Komisiji dostave redovite i detaljne informacije o provođenju plana restrukturiranja koncerna CCPL-a kao i podatke o iznosima prihoda od izvršene prodaje njegove imovine, u skladu s tim planom kao i „izvan“ njega;

— isplate Komisiji:

  — iznos od 5 milijuna eura, čim se ostvari navedena prodaja,

  — cjelokupan prihod od predviđenog prijenosa udjela u društvima Refincoop, Erzelli Energia i Smec, čim se ti prihodi ostvare.

[omissis]

Slijedom navedenog,

PREDSJEDNIK OPĆEG SUDA

rješava:

1. Suspendira se obveza tužitelja, CCPL – Consorzio Cooperative di Produzione e Lavoro SC, Coopbox group SpA, Poliemme Srl, Coopbox Hispania, SL i Coopbox Eastern s.r.o., da izdaju u korist Europske komisije bankarsku garanciju radi izbjegavanja trenutačne naplate novčanih kazni koje su im izrečene člankom 2. Odluke Komisije C (2015) 4336 *final* od 24. lipnja 2015. o postupku primjene članka 101. UFEU-a i članka 53. Sporazuma o EGP-u (AT.39563 – Prehrambena ambalaža za maloprodaju) pod uvjetom da:

— u roku od mjesec dana od dostave ovog rješenja, a zatim svaka tri mjeseca sve do donošenja odluke u glavnom postupku te prilikom svakog događaja koji bi mogao utjecati na njihovu buduću sposobnost plaćanja izrečenih novčanih kazni, tužitelji Komisiji u pisanom obliku podnesu detaljno izvješće o provođenju plana restrukturiranja koncerna CCPL i o iznosu prihoda ostvarenih prodajom njegove imovine pri provođenju tog plana ili „izvan“ tog plana;

— tužitelji isplate Komisiji iznos od 5 milijuna eura, čim ostvare spomenutu prodaju, kao i ukupan iznos prihoda ostvarenih predviđenim prijenosom udjela u Refincoop SpA, Erzelli Energia Srl i Smec Srl, čim se ti prihodi ostvare.

2. O troškovima će se odlučiti naknadno.

U Luxembourgu 15. prosinca 2015.

Tajnik
E. Coulon

Predsjednik
M. Jaeger